

ข้อหารือภาษีอากรที่เกี่ยวข้องกับกิจการอัญมณี

เลขที่หนังสือ : กค 0706(กม.09)/พ./945

วันที่ : 1 กันยายน 2546

เรื่อง : ภาษีมูลค่าเพิ่มกรณีการขอให้พิจารณาเพิ่มเติมคุณสมบัติของผู้ประกอบการจดทะเบียนที่จะได้รับสิทธิยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มจากการนำเข้าหรือการขายอัญมณี

ข้อกฎหมาย : ประกาศอธิบดีกรมสรรพากรฯ ลงวันที่ 10 เมษายน พ.ศ. 2546

ข้อหารือ : 1. เรื่องเดิม

1.1ค. ได้มีหนังสือลงวันที่ 28 เมษายน 2546 ขอให้กรมสรรพากรพิจารณาเพิ่มเติมคุณสมบัติของผู้ประกอบการจดทะเบียนที่จะได้รับสิทธิยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข สำหรับการนำเข้าหรือการขายเพชร พลอยทับทิม มรกตบุษราคัม โกเมน โอปอล นิล เพทาย ไพฑูรย์ หยก ไข่มุกและอัญมณีที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน รวมทั้งสิ่งทำเทียมวัตถุดังกล่าวหรือที่ทำขึ้นใหม่เฉพาะที่ยังมิได้ประกอบขึ้นเป็นตัวเรือนหรือของรูปพรรณเพื่อใช้ในการผลิตอัญมณีที่เป็นเครื่องประดับหรือของใช้ใด ๆ และการนำเข้าหรือการขายทองคำขาว ทองขาวเงิน และพลาเดียมเฉพาะที่ยังมิได้ประกอบขึ้นเป็นของรูปพรรณของผู้ประกอบการจดทะเบียนที่จะได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม ลงวันที่ 10 เมษายน พ.ศ. 2546 ให้ครอบคลุมถึงสมาชิกของค. ในประกาศอธิบดีกรมสรรพากรฯ ฉบับดังกล่าว

1.2 ผย. ได้พิจารณาแล้วมีความเห็นว่า ควรให้คุณสมบัติของผู้ประกอบการจดทะเบียนตามข้อ 3(1) ของประกาศอธิบดีกรมสรรพากรฯ ดังกล่าวครอบคลุมถึงผู้ประกอบการจดทะเบียนที่เป็นสมาชิกของ ค. สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย และสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยเนื่องจาก ค. สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย และสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยมีการดูแลและส่งเสริมอุตสาหกรรมอัญมณีโดยตรงประกอบกับเป็นองค์กรที่มีความน่าเชื่อถือซึ่งมีสมาชิกรวมถึง 75 จังหวัดทั่วประเทศ

1.3กม. ได้พิจารณาแล้วมีความเห็นว่ายังไม่มีความเห็นสมควรที่จะแก้ไขเพิ่มเติมคุณสมบัติของผู้ประกอบการจดทะเบียนที่จะได้รับสิทธิยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มให้รวมถึงการเป็นสมาชิก. ในประกาศอธิบดีกรมสรรพากรฯ ฉบับดังกล่าวตามที่ ค. ร้องขอเนื่องจาก

(1) ตามข้อ 3(1) ของประกาศอธิบดีกรมสรรพากรฯ ลงวันที่ 10 เมษายน พ.ศ.2546 ได้กำหนดคุณสมบัติของผู้ประกอบการจดทะเบียนที่จะได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มจากการนำเข้าหรือการขายอัญมณีทองคำขาว ทองขาว เงิน และพลาเดียมเฉพาะที่ยังมิได้ประกอบขึ้นเป็นตัวเรือนหรือของรูปพรรณต้องเป็นสมาชิกสมาคมอัญมณีสมาคมใดสมาคมหนึ่งการกำหนดให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่จะได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มต้องเป็นสมาชิกของสมาคมอัญมณีมีวัตถุประสงค์เพื่อให้สมาคมอัญมณีซึ่งเป็นองค์กรที่ประกอบธุรกรรมเกี่ยวกับสินค้าอัญมณีโดยตรงเป็นหน่วยงานที่ควบคุมตรวจสอบและดูแลการประกอบกิจการของสมาชิกซึ่งเป็นผู้ประกอบการอัญมณีทำให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่เป็นสมาชิกสมาคมอัญมณีมีความน่าเชื่อถือในระดับหนึ่งเนื่องจากได้ผ่านการรับรองจากสมาคมอัญมณีมาขั้นหนึ่งแล้ว

(2) ค. เป็นองค์กรของผู้ประกอบวิชาชีพในสาขาอาชีพต่าง ๆ จัดตั้งขึ้นเพื่อพิทักษ์รักษาผลประโยชน์ของสมาชิกภาคธุรกิจเอกชนให้คำปรึกษาและให้คำแนะนำแก่สมาชิกเกี่ยวกับการค้าอุตสาหกรรม เกษตรกรรมการเงินและเศรษฐกิจ ตลอดจนช่วยเหลืออำนวยความสะดวกในการดำเนินธุรกิจของสมาชิก ดังนั้น การดำเนินงานของ ค. จึงมีลักษณะเป็นการทั่วไปไม่จำกัดเฉพาะธุรกรรมที่เกี่ยวข้องกับอัญมณีเท่านั้น

แนววินิจฉัย : 2. การพิจารณากม. ได้จัดให้มีการประชุมร่วมกับผย. มจ. มก. และ กญ. เมื่อวันที่ 14 สิงหาคม 2546 ผลการประชุมสรุปได้ดังนี้

2.1 ผข. มีความเห็นว่าการกำหนดคุณสมบัติของผู้ประกอบการจดทะเบียนที่จะได้รับสิทธิยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามประกาศอธิบดีกรมสรรพากรฯ ฉบับดังกล่าวให้ครอบคลุมถึงผู้ประกอบการจดทะเบียนที่เป็นสมาชิกของ ค. มีข้อดีและข้อเสียดังนี้

(1) ข้อดี

(ก). ค. เป็นองค์กรกลางซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อพิทักษ์รักษาผลประโยชน์ของสมาชิกภาคธุรกิจเอกชนตลอดจนเศรษฐกิจของประเทศ ทำหน้าที่เป็นตัวแทนของผู้ประกอบการค้าภาคเอกชนในการประสานนโยบายและการดำเนินงานระหว่างภาคเอกชนกับภาครัฐบาลมีสมาชิกครอบคลุมถึง 75 จังหวัดทั่วประเทศจึงเป็นองค์กรที่มีความมั่นคงและน่าเชื่อถือ

(ข). ค. มีการดูแลและส่งเสริมการประกอบวิสาหกิจประเภทต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการเกษตรกรรมอุตสาหกรรม การเงินและการธนาคาร ซึ่งอุตสาหกรรม**อัญมณี**เป็นอุตสาหกรรมหนึ่งที่ได้รับการดูแลและส่งเสริมจากหอการค้าโดยตรง

(2) ข้อเสีย

(ก). เนื่องจาก ค. เป็นศูนย์รวมของผู้ประกอบการวิสาหกิจสาขาต่าง ๆ การดำเนินงานของ ค. จึงมีลักษณะเป็นการทั่วไปไม่จำกัดเฉพาะธุรกรรมที่เกี่ยวข้องกับ**อัญมณี**เท่านั้น

(ข). หากจะให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่เป็นสมาชิกของ ค. ได้รับสิทธิยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามประกาศอธิบดีกรมสรรพากรฯ ฉบับดังกล่าวกรมสรรพากรต้องแก้ไขเพิ่มเติมประกาศอธิบดีกรมสรรพากรฯ ซึ่งเริ่มบังคับใช้เมื่อวันที่ 10 เมษายน พ.ศ. 2546 จะทำให้กฎหมายขาดความแน่นอน

2.2 ผข. มจ. มก. ภญ. และกม. มีความเห็นว่ายังไม่เห็นเหตุผลอันสมควรที่จะแก้ไขเพิ่มเติมคุณสมบัติของผู้ประกอบการจดทะเบียนที่จะได้รับสิทธิยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มในประกาศอธิบดีกรมสรรพากรฯ ลงวันที่ 10 เมษายน พ.ศ. 2546 ให้รวมถึงสมาชิกของ ค. โดยมีเหตุผลดังนี้

(1) ค. เป็นองค์กรของผู้ประกอบการวิสาหกิจในสาขาอาชีพต่าง ๆ จัดตั้งขึ้นเพื่อพิทักษ์รักษาผลประโยชน์ของสมาชิกภาคธุรกิจเอกชนให้คำปรึกษาและให้คำแนะนำแก่สมาชิกเกี่ยวกับการค้า อุตสาหกรรม เกษตรกรรมการเงินและเศรษฐกิจ ตลอดจนช่วยเหลืออำนวยความสะดวกในการดำเนินธุรกิจของสมาชิกการดำเนินงานของ ค. จึงมีลักษณะเป็นการทั่วไปไม่จำกัดเฉพาะธุรกรรมที่เกี่ยวข้องกับ**อัญมณี**เท่านั้น

(2) สมาคม**อัญมณี**เป็นหน่วยงานที่ควบคุม ตรวจสอบ และดูแลการประกอบกิจการของสมาชิกซึ่งเป็นผู้ประกอบการ**อัญมณี** และเครื่องประดับโดยตรงโดยผู้ประกอบ กิจการที่เป็นสมาชิกสมาคม**อัญมณี**ต้องมีคุณสมบัติดังนี้

(ก). จดทะเบียนจัดตั้งเป็นนิติบุคคลมาแล้วไม่น้อยกว่า 1 ปี

(ข). มีทุนจดทะเบียนไม่น้อยกว่า 500,000 บาท

(ค). มีสำนักงานอยู่จริงตามหนังสือรับรองของกระทรวงพาณิชย์

(ง). กรณีผู้สมัครเป็นชาวต่างชาติ ต้องได้รับอนุญาตให้อยู่ในประเทศไทยแล้วไม่น้อยกว่า 1 ปี พร้อมทั้งต้องมีใบอนุญาตการทำงานอย่างถูกต้อง

(จ). กรณีผู้สมัครเป็นสมาชิกใหม่ต้องให้สมาชิกสามัญของสมาคม**อัญมณี**ไทยและเครื่องประดับเป็นผู้รับรอง 2 คน โดยสมาชิกผู้รับรองจะต้องเป็นสมาชิกสมาคม**อัญมณี**มาแล้วไม่น้อยกว่า 1 ปีกรณีดังกล่าวทำให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่เป็นสมาชิกสมาคม**อัญมณี**มีความน่าเชื่อถือในระดับหนึ่งเนื่องจากการคัดเลือกและรับรองจากสมาคม**อัญมณี**มาชั้นหนึ่งแล้ว

(3) สมาชิกสมาคมผู้ค้า**อัญมณี**ไทยและเครื่องประดับต้องชำระค่าลงทะเบียนแรกเข้าและค่าบำรุงสมาคมฯ เป็นรายปี ตามอัตราที่สมาคมฯ กำหนดดังนี้

(ก). กรณีสมาชิกสามัญ (นิติบุคคล) จะต้องชำระค่าลงทะเบียนแรกเข้าจำนวน 10,000 บาท และค่าบำรุงสมาคมฯ ปีละ 4,000 บาท หรือตามที่คณะกรรมการสมาคมฯ กำหนด

(ข).กรณีสมาชิกวิสามัญ (บุคคลธรรมดา) จะต้องชำระค่าลงทะเบียนแรกเข้าจำนวน 1,000 บาท และค่าบำรุงสมาคมฯ ปีละ 1,000 บาท หรือตามที่คณะกรรมการสมาคมฯ กำหนดเนื่องจากอัตราค่าธรรมเนียมแรกเข้าและค่าบำรุงสมาคมฯรายปีดังกล่าว มีอัตราต่ำ จึงไม่เป็นอุปสรรคแก่สมาชิกของ ก.ที่จะสมัครเป็นสมาชิกสมาคมอัญมณี

เลขคู่ : 66/32649

เลขที่หนังสือ : กก 0706/พ./337

วันที่ : 21 เมษายน 2547

เรื่อง : ภาษีมูลค่าเพิ่มกรณียกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการขายอัญมณีทองคำขาว ทองขาว เงินและพลาเดียม

ข้อกฎหมาย : มาตรา 81/1, พระราชกฤษฎีกาฯ (ฉบับที่ 354) พ.ศ. 2542, ประกาศอธิบดีกรมสรรพากรฯ ลงวันที่ 10 เมษายน พ.ศ. 2546

ข้อหารือ : กรณียกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามประกาศอธิบดีกรมสรรพากร เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไข สำหรับการนำเข้าหรือการขายเพชร พลอย ทับทิม มรกต นุชราคัม โกเมน โอปอล นิลเพทาย ไพฑูรย์ หยก ไช้มุกและอัญมณีที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน รวมทั้งสิ่งทำเทียมวัตถุดังกล่าว หรือที่ทำขึ้นใหม่เฉพาะที่ยังมิได้ประกอบขึ้นเป็นตัวเรือนหรือของรูปพรรณเพื่อใช้ในการผลิตอัญมณีที่เป็นเครื่องประดับหรือของใช้ใด ๆ และการนำเข้าหรือการขายทองคำขาว ทองขาว เงินและพลาเดียมเฉพาะที่ยังมิได้ประกอบขึ้นเป็นของรูปพรรณของผู้ประกอบการจดทะเบียนที่จะได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มลงวันที่ 10 เมษายน พ.ศ. 2546 เนื่องจากตามข้อ 5 ของประกาศอธิบดีกรมสรรพากรฯ กำหนดให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ได้ซื้ออัญมณีทองคำขาว ทองขาว เงินและพลาเดียม จากผู้ประกอบการจดทะเบียนตามข้อ 3 ของประกาศอธิบดีกรมสรรพากรฯต่อมาได้ขายอัญมณีทองคำขาว ทองขาว เงินและพลาเดียมที่ซื้อมาดังกล่าวให้แก่ผู้ประกอบการจดทะเบียนตามข้อ 3 ของประกาศอธิบดีกรมสรรพากรฯการขายอัญมณีทองคำขาว ทองขาว เงิน และพลาเดียมของผู้ประกอบการจดทะเบียนดังกล่าวจะได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม ผย.จึงขอทราบว่าการที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนได้ซื้ออัญมณีทองคำขาวทองขาวเงิน และพลาเดียมจากผู้ประกอบการซึ่งมีรายรับไม่เกิน 1,200,000 บาทต่อปี และต่อมาได้ขายอัญมณีทองคำขาว ทองขาว เงินและพลาเดียมให้แก่ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามข้อ 3 ของประกาศอธิบดีกรมสรรพากรฯ การขายอัญมณีทองคำขาวทองขาวเงินและพลาเดียมดังกล่าวจะได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามประกาศอธิบดีกรมสรรพากรฯ ดังกล่าวหรือไม่

แนววินิจฉัย : 1. กรณีผู้ประกอบการประกอบกิจการขายอัญมณีทองคำขาว ทองขาว เงิน และพลาเดียมและมีมูลค่าของฐานภาษีไม่เกินมูลค่าของฐานภาษีของกิจการขนาดย่อม กล่าวคือไม่เกิน 1,200,000 บาทต่อปี ผู้ประกอบการย่อมได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา 81/1 แห่งประมวลรัษฎากรประกอบกับมาตรา 4 แห่งพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการกำหนดมูลค่าของฐานภาษีของกิจการขนาดย่อมซึ่งได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 354) พ.ศ. 2542

2. กรณีผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ได้ซื้ออัญมณีทองคำขาวทองขาว เงินและพลาเดียมมาจาก

ผู้ประกอบการตาม 2.1 และได้นำมาขายให้แก่ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่มีคุณสมบัติตามข้อ 3 ของประกาศอธิบดีกรมสรรพากรฯ ดังกล่าว เนื่องจากข้อ 5 ของประกาศอธิบดีกรมสรรพากรฯ กำหนดให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่จะได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มจากการขายอัญมณีทองคำขาว ทองขาว เงิน และพลาเดียม ต้องซื้ออัญมณีทองคำขาว ทองขาว เงินและพลาเดียม จากผู้ประกอบการจดทะเบียนที่มีคุณสมบัติตามข้อ 3 ของประกาศอธิบดีกรมสรรพากรฯ และต้องขายอัญมณีทองคำขาว ทองขาว เงินและพลาเดียมดังกล่าวให้แก่ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่มีคุณสมบัติตามข้อ 3 ของประกาศอธิบดีกรมสรรพากรฯ ด้วยกัน ดังนั้นกรณีผู้ประกอบการจดทะเบียนที่มีคุณสมบัติตามข้อ 3 ของประกาศอธิบดีกรมสรรพากรฯ ได้ซื้ออัญมณีทองคำขาว ทองขาว เงิน และพลาเดียมจากผู้ประกอบการซึ่งได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา 81/1 แห่งประมวลรัษฎากร ประกอบกับมาตรา 4 แห่งพระราชกฤษฎีกาฯ (ฉบับที่ 354) พ.ศ. 2542 และได้ขายให้แก่ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่มีคุณสมบัติตามข้อ 3 ของประกาศอธิบดีกรมสรรพากรฯ การขายอัญมณีทองคำขาว ทองขาว เงินและพลาเดียมดังกล่าว จึงไม่เข้าหลักเกณฑ์ที่จะได้รับสิทธิยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามพระราชกฤษฎีกาฯ (ฉบับที่ 311) พ.ศ. 2540 ประกอบกับประกาศอธิบดีกรมสรรพากรฯ ลงวันที่ 10 เมษายน พ.ศ. 2546 แต่อย่างใด

เลขคู่ : 67/32925

เลขที่หนังสือ : กค 0811/ก.452

วันที่ : 14 กันยายน 2543

เรื่อง : ภาษีเงินได้และภาษีมูลค่าเพิ่มกรณีการให้บริการตรวจสอบอัญมณีแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมและบุคคลทั่วไป

ข้อกฎหมาย : มาตรา 56, มาตรา 77/1(5)(10)

ข้อหารือ : สถาบันฯ จัดตั้งขึ้นตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 8 กันยายน 2541 ให้เป็นองค์กรอิสระภายใต้ความร่วมมือระหว่างภาครัฐบาลและเอกชนการบริหารงานไม่ผูกพันกับกฎระเบียบของราชการและรัฐวิสาหกิจโดยมอบหมายให้กรมส่งเสริมการส่งออก กระทรวงพาณิชย์ ดำเนินการในขั้นต้นวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งสถาบันฯ เพื่อให้บริการตรวจสอบอัญมณีแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมและบุคคลทั่วไปจัดทำรายงาน ออกใบรับรองผลและประเมินคุณภาพอัญมณีเป็นศูนย์รวมข่าวสารด้านการวิจัยการตลาด และให้บริการสารสนเทศรวมถึงเป็นศูนย์อบรมอัญมณีศาสตร์ ให้แก่ผู้ประกอบการค้าอัญมณีและเครื่องประดับ และผู้สนใจทั่วไป สถาบันฯ อยู่ในระหว่างดำเนินการจัดตั้งเป็นองค์กรมหาชน ยังไม่มีสภาพเป็นนิติบุคคลจึงหารือเกี่ยวกับการเสียภาษีเงินได้และภาษีมูลค่าเพิ่ม กรณีสถาบันฯ เปิดทำการตรวจสอบอัญมณีออกใบรับรองคุณภาพ และจัดฝึกอบรมอัญมณีศาสตร์

แนววินิจฉัย : สถาบันฯ มีภาระภาษีดังนี้

1. ภาษีเงินได้สถาบันฯ ไม่มีฐานะเป็นนิติบุคคล การดำเนินงานเข้าลักษณะเป็นคณะบุคคลที่มีโชคนิติบุคคล มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาตามมาตรา 56 วรรคสอง แห่งประมวลรัษฎากร โดยนำเงินได้พึงประเมินที่ได้รับจากการให้บริการตรวจสอบอัญมณีออกใบรับรองคุณภาพ และจัดฝึกอบรมอัญมณีศาสตร์ มาขึ้นแบบแสดงรายการภาษี

ปีละ 2 ครั้ง โดยยื่นแบบแสดงรายการภาษีครึ่งปี (ภ.ง.ด.94) ภายในเดือนกันยายนของปีภาษีนั้นและยื่นแบบแสดงรายการภาษีประจำปี (ภ.ง.ด.90) ภายในเดือนมีนาคมของปีถัดไป ทั้งนี้ ตามมาตรา 56 และมาตรา 56 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

2. ภาษีมูลค่าเพิ่มสถาบันฯ ให้บริการตรวจสอบ**อัญมณี**ออกใบรับรองคุณภาพและจัดฝึกอบรม**อัญมณีศาสตร์** แก่ผู้ประกอบการ ห้างร้าน และบุคคลทั่วไปถือเป็นการ “บริการ” ตามมาตรา 77/1(10) แห่งประมวลรัษฎากร สถาบันฯ ในฐานะผู้ให้บริการในทางธุรกิจหรือวิชาชีพ จึงเป็นผู้ประกอบการตามมาตรา 77/1(5) แห่งประมวลรัษฎากร มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่มและจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มดังต่อไปนี้

1. กรณีมูลค่าของฐานภาษีไม่เกิน 1,200,000 บาท ต่อปี สถาบันฯ ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม ตามมาตรา 81/1 แห่งประมวลรัษฎากร ประกอบกับมาตรา 4 แห่งพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการกำหนดมูลค่าของฐานภาษีของกิจการขนาดย่อมซึ่งได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 354) พ.ศ. 2542

2. กรณีมูลค่าของฐานภาษีเกินกว่า 1,200,000 บาท ต่อปี สถาบันฯ ต้องจดทะเบียนและเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 7.0 โดยคำนวณจากภาษีขายหักด้วยภาษีซื้อ ทั้งนี้ ตามมาตรา 80 และมาตรา 82/3 แห่งประมวลรัษฎากร

เลขผู้ : 63/29795

เลขที่หนังสือ : กค 0811/9138

วันที่ : 18 กันยายน 2544

เรื่อง : ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและภาษีมูลค่าเพิ่มกรณีนักท่องเที่ยวซื้อ**อัญมณี**และเครื่องประดับ

ข้อกฎหมาย : ประกาศอธิบดีกรมสรรพากร (ฉบับที่ 90)ฯ, ประกาศอธิบดีกรมสรรพากร (ฉบับที่ 91)ฯ

ข้อหารือ : สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้หารือปัญหาภาษีอากรเกี่ยวกับการซื้อขาย**อัญมณี**ว่าหากนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศได้ซื้อ**อัญมณี**และเครื่องประดับในประเทศไทยมีหน้าที่ต้องเสียภาษีประเภทใดบ้าง มีการยกเว้นภาษีหรือไม่และกรณีนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศได้ซื้อ**อัญมณี**และเครื่องประดับในประเทศไทยแล้วผู้ประกอบการได้จัดส่ง**อัญมณี**และเครื่องประดับนั้นไปยังประเทศของนักท่องเที่ยวทางไปรษณีย์ เช่นนี้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศนั้นจะต้องเสียภาษีประเภทใดบ้างหรือไม่ความละเอียดแจ้งแล้ว

แนววินิจฉัย : ในส่วนของการจัดเก็บภาษีตามประมวลรัษฎากรเนื่องจากนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมิได้ประกอบกิจการมีรายได้ในประเทศไทยนักท่องเที่ยวดังกล่าวจึงไม่มีภาระต้องเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาตามประมวลรัษฎากรแต่ประการใด ส่วนกรณีภาษีมูลค่าเพิ่มหากนักท่องเที่ยวได้ซื้อ**อัญมณี**และเครื่องประดับจากผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ได้รับอนุมัติจากอธิบดีกรมสรรพากรให้เป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ขายสินค้าให้ผู้เดินทางออกนอกราชอาณาจักร ซึ่งผู้เดินทางออกนอกราชอาณาจักรมีสิทธิขอคืนภาษีมูลค่าเพิ่มตามประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 90)ฯ และได้ถูกเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากการซื้อสินค้านี้ดังกล่าวก็มีสิทธิขอคืนภาษีมูลค่าเพิ่มที่ถูกเรียกเก็บได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ตามประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 91)ฯ สำหรับการดำเนินการตรวจสอบการเสียภาษีของผู้ประกอบการจำหน่าย**อัญมณี**ตามที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแจ้งนั้นอยู่ระหว่างการดำเนินการของกรมสรรพากร

เลขผู้ : 64/30930

เลขที่หนังสือ : กก 0706(กม.09)/พ./606

วันที่ : 4 มิถุนายน 2546

เรื่อง : ภาษีมูลค่าเพิ่มกรณีคุณสมบัติของผู้ประกอบการที่ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการนำเข้าหรือการขายอัญมณี

ข้อกฎหมาย : ประกาศอธิบดีกรมสรรพากรฯ ลงวันที่ 10 เมษายน พ.ศ. 2546

ข้อหารือ : ขอรหัสคุณสมบัติของผู้ประกอบการจดทะเบียนที่จะได้รับการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามประกาศอธิบดีกรมสรรพากร เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขสำหรับการนำเข้าหรือการขายเพชร พลอย ทับทิม มรกต บุษราคัม โกเมน โอปอล นิล เพทาย ไพฑูริย์ หยก ไข่มุก และอัญมณีที่มีลักษณะทำนองเดียวกันรวมทั้งสิ่งทำเทียม วัตถุดังกล่าว หรือที่ทำขึ้นใหม่เฉพาะที่ยังมิได้ประกอบขึ้นเป็นตัวเรือนหรือของรูปพรรณเพื่อใช้ในการผลิตอัญมณีที่เป็นเครื่องประดับหรือของใช้ใดๆ และการนำเข้าหรือการขายทองคำขาว ทองขาว เงิน และพลาตียมเฉพาะที่ยังมิได้ประกอบขึ้นเป็นของรูปพรรณของผู้ประกอบการจดทะเบียนที่จะได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม ลงวันที่ 10 เมษายน พ.ศ. 2546 เนื่องจากตามข้อ 3(1) ของประกาศอธิบดีกรมสรรพากรฯ ฉบับดังกล่าวกำหนดให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่จะได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มจากการนำเข้าหรือการขายสินค้าต้องเป็นสมาชิกสมาคมอัญมณีสมาคมใดสมาคมหนึ่ง จึงหาว่าสมาคมอัญมณีดังกล่าวหมายความว่ารวมถึงสมาคมค้าทองคำ และสมาคมหรือชมรมที่ประกอบธุรกรรมเกี่ยวกับทองคำขาว ทองขาว เงิน และพลาตียม หรือไม่

แนววินิจฉัย : คุณสมบัติของผู้ประกอบการจดทะเบียนที่จะได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มจากการนำเข้าหรือการขายอัญมณีทองคำขาว ทองขาว เงิน และพลาตียมเฉพาะที่ยังมิได้ประกอบขึ้นเป็นตัวเรือนหรือของรูปพรรณ ตามข้อ 3(1) ของประกาศอธิบดีกรมสรรพากรฯ ลงวันที่ 10 เมษายน พ.ศ. 2546 ก็ต้องเป็นสมาชิกสมาคมอัญมณีสมาคมใดสมาคมหนึ่งซึ่งสมาคมอัญมณีดังกล่าวหมายความว่ารวมถึงเฉพาะสมาคมที่ประกอบธุรกรรมเกี่ยวกับสินค้าตามประกาศอธิบดีกรมสรรพากรฯ ได้แก่ เพชร พลอยทับทิม มรกตบุษราคัม โกเมน โอปอล นิล เพทาย ไพฑูริย์ หยก ไข่มุกและอัญมณีที่มีลักษณะทำนองเดียวกันทองคำขาว ทองขาว เงิน และพลาตียมโดยไม่รวมถึงสมาคมค้าทองคำหรือการประกอบธุรกรรมเกี่ยวกับอัญมณีทองคำขาว ทองขาว เงิน และพลาตียม ที่จัดตั้งขึ้นในรูปแบบของชมรม แต่อย่างใด

เลขคู่ : 66/32477

เลขที่หนังสือ : กก 0706/11157

วันที่ : 6 พฤศจิกายน 2550

เรื่อง : ภาษีเงินได้นิติบุคคลกรณีการเก็บรักษาวัตถุดิบของบริษัทต่างประเทศ

ข้อกฎหมาย : มาตรา 76 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

ข้อหารือ : บริษัท ก. จำกัดซึ่งประกอบกิจการรับจ้างเจียรไนอัญมณีสำเร็จรูปโดยรับจ้างเจียรไนพลอยให้กับ บริษัท ข. จำกัดอันเป็นบริษัทแม่ที่ตั้งอยู่ในประเทศ. เพียงแห่งเดียว โดยบริษัท ข. จะนำเข้าอัญมณีดิบจากบริษัท ข. และนำมาเก็บพักรักษาไว้ ณ สถานประกอบการของบริษัทฯ เพื่อรอคำสั่งจากบริษัท ข.ว่าจะให้ เจียรไนอัญมณีรูปแบบใด หรือ ให้เก็บรักษาไว้ ณ สถานประกอบการของบริษัทฯ หรือส่งกลับคืนบริษัท ข. โดยไม่ต้องเจียรไนซึ่งวิธีการเจียรไนจะเริ่มจากการคัด แยก ล้าง และบรรจุหีบห่อ (ตรวจนับ)และเก็บรักษาไว้ ณ สถานประกอบการของบริษัทฯ เพื่อรอส่งกลับ

ไปยังบริษัท ข.หรือประเทศต่างๆ ตามที่บริษัท ข. แจ้งไว้ โดยบริษัท ข.จะบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับ**อัญมณี**คือ**อัญมณี**ที่ถูก
เจียรไน**อัญมณี**สำเร็จรูปที่ถูกบรรจุหีบห่อ ตามแต่กรณีไว้ในระบบคอมพิวเตอร์ตามชนิด ขนาด และรูปแบบ
ของ**อัญมณี**แต่ละประเภทซึ่งบริษัท ข.สามารถควบคุมและตรวจสอบได้ผ่านระบบอินเทอร์เน็ตส่วนการคิด
ค่าตอบแทนจากการรับจ้างเจียรไนและการรับจ้างคัดแยกล้างทำความสะอาดและบรรจุหีบห่อนั้นบริษัท ข.ใช้วิธี
คำนวณราคาทุนบวกกำไรส่วนเพิ่มโดยนำต้นทุนที่เกี่ยวข้องกับการรับจ้างรวมทั้งต้นทุนที่เกี่ยวข้องกับการเก็บ
รักษา**อัญมณี**ของบริษัท ข. ได้แก่ ค่าแรงงาน ค่าเสื่อมราคาอาคารและอุปกรณ์ ค่าระบบรักษาความปลอดภัยค่าใช้จ่าย
เกี่ยวกับระบบคอมพิวเตอร์และ โปรแกรม ค่าเดินทาง เป็นต้นมาบวกด้วยกำไรขั้นต้นที่เหมาะสม การบันทึกบัญชี
ด้านรายได้บริษัท ข.จะบันทึกค่าแรงซึ่งรวมถึงค่าเก็บพักรักษาสินค้าคงคลังด้วยการเก็บพักรักษา**อัญมณี**ของบริษัท ข.
ไว้ ณ สถานประกอบการของบริษัท ข. ถือว่าบริษัท ข. มีลูกจ้างหรือ ผู้ทำการแทนหรือผู้ทำการติดต่อในการประกอบ
กิจการในประเทศไทยซึ่งเป็นเหตุให้ได้รับเงินได้หรือผลกำไรในประเทศไทยโดยถือว่า บริษัท ข. เป็นตัวแทนของ
บริษัทแม่มีหน้าที่และความรับผิดชอบในการยื่นรายการและเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลเฉพาะที่เกี่ยวกับเงินได้หรือผล
กำไรในประเทศไทยตามมาตรา 76 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร โดยคำนวณฐานรายรับขั้นต่ำจากยอดส่งออกที่ปรากฏ
ในใบขนสินค้าขาออกซึ่งรวมค่าแรงการเจียรไนแล้ว

แนววินิจฉัย : กรณีบริษัท ข.นำ**อัญมณี**ดิบมาเพื่อเจียรไนหรือคัดแยกล้างบรรจุหีบห่อแล้วเก็บรักษาไว้เพื่อส่งออกไปให้บริษัท
ข.หรือส่งไปยังประเทศต่างๆ ตามที่บริษัท ข. ผู้ว่าจ้างสั่งการเท่านั้น โดยบริษัท ข.จะเรียกเก็บค่าตอบแทนจากการ
รับจ้างเจียรไน**อัญมณี**ดิบ และการรับจ้างคัดแยกล้าง และบรรจุหีบห่อจากบริษัท ข. นั้น บริษัท ข.มิได้เป็นผู้ทำการ
แทนหรือทำการติดต่ออันเป็นเหตุให้ได้รับเงินได้หรือผลกำไรในประเทศไทยให้กับบริษัท ข. กรณีจึงถือไม่ได้ว่า บริษัท
ข. ประกอบกิจการในประเทศไทย ตามมาตรา 76 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

เลขผู้ : 70/35419

เลขที่หนังสือ : กค 0706/1115

วันที่ : 6 พฤศจิกายน 2550

เรื่อง : ภาษีเงินได้นิติบุคคลกรณีการเก็บรักษาวัตถุดิบของบริษัทต่างประเทศ

ข้อกฎหมาย : มาตรา 76 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

ข้อหารือ : บริษัท ก. จำกัดซึ่งประกอบกิจการรับจ้างเจียรไน**อัญมณี**สำเร็จรูปโดยรับจ้างเจียรไนพลอยให้กับ บริษัท ข. จำกัด
อันเป็นบริษัทแม่ที่ตั้งอยู่ในประเทศ. เพียงแห่งเดียว โดยบริษัท ข. จะนำ**อัญมณี**ดิบจาก บริษัท ข.และนำมาเก็บพักรักษา
ไว้ ณ สถานประกอบการของบริษัท ข. เพื่อรอคำสั่งจากบริษัท ข.ว่าจะให้ เจียรไน**อัญมณี**รูปแบบใด หรือ ให้
เก็บรักษาไว้ ณ สถานประกอบการของบริษัท ข. หรือส่งกลับคืนบริษัท ข. โดยไม่ต้องเจียรไนซึ่งวิธีการเจียรไนจะเริ่ม
จากการคัด แยก ล้าง และบรรจุหีบห่อ (ตรวจนับ) และเก็บรักษาไว้ ณ สถานประกอบการของบริษัท ข. เพื่อรอส่งกลับ
ไปยังบริษัท ข. หรือประเทศต่างๆตามที่บริษัท ข. แจ้งไว้โดยบริษัท ข. จะบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับ**อัญมณี**คือ**อัญมณี**ที่ถูก
เจียรไน**อัญมณี**สำเร็จรูปที่ถูกบรรจุหีบห่อตามแต่กรณีไว้ในระบบคอมพิวเตอร์ตามชนิด ขนาด และรูปแบบของ**อัญมณี**
แต่ละประเภทซึ่งบริษัท ข.สามารถควบคุมและตรวจสอบได้ผ่านระบบอินเทอร์เน็ตส่วนการคิดค่าตอบแทนจาก
การรับจ้างเจียรไนและการรับจ้างคัดแยกล้างทำความสะอาดและบรรจุหีบห่อนั้นบริษัท ข.ใช้วิธีคำนวณราคาทุนบวก

กำไรส่วนเพิ่มโดยนำต้นทุนที่เกี่ยวข้องกับการรับจ้างรวมทั้งต้นทุนที่เกี่ยวข้องกับการเก็บรักษา**อัญมณี**ของบริษัทฯ. ได้แก่ ค่าแรงงาน ค่าเสื่อมราคาอาคารและอุปกรณ์ค่าระบบรักษาความปลอดภัยค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับระบบคอมพิวเตอร์ และ โปรแกรม ค่าเดินทางเป็นต้น มาบวกด้วยกำไรขั้นต้นที่เหมาะสม การบันทึกบัญชีด้านรายได้บริษัทฯจะบันทึกค่าแรงซึ่งรวมถึง ค่าเก็บพักรักษาสินค้าคงคลังด้วยการเก็บพักรักษา**อัญมณี**ของบริษัท ข. ไว้ ณ สถานประกอบการของบริษัทฯ ถือว่าบริษัท ข. มีลูกจ้างหรือ ผู้ทำการแทนหรือผู้ทำการติดต่อในการประกอบกิจการในประเทศไทยซึ่งเป็นเหตุให้ได้รับเงินได้หรือผลกำไรในประเทศไทย โดยถือว่า บริษัทฯเป็นตัวแทนของบริษัทแม่มีหน้าที่และความรับผิดชอบในการยื่นรายการและเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลเฉพาะที่เกี่ยวกับเงินได้หรือผลกำไรในประเทศไทยตามมาตรา 76 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร โดยคำนวณฐานรายรับขั้นต่ำจากยอดส่งออกที่ปรากฏในใบขนสินค้าขาออกซึ่งรวมค่าแรงการเจียรระไนแล้ว

แนววินิจฉัย : กรณีบริษัทฯนำเข้า**อัญมณี**ดิบมาเพื่อเจียรระไนหรือคัดแยกล้างบรรจุหีบห่อแล้วเก็บรักษาไว้เพื่อส่งออกไปให้บริษัท ข.หรือส่งไปยังประเทศต่างๆ ตามที่บริษัท ข. ผู้ว่าจ้างสั่งการเท่านั้น โดยบริษัทฯจะเรียกเก็บค่าตอบแทนจากการรับจ้างเจียรระไน**อัญมณี**ดิบ และการรับจ้างคัดแยกล้าง และบรรจุหีบห่อจากบริษัท ข. นั้น บริษัทฯ มิได้เป็นผู้ทำการแทนหรือทำการติดต่ออันเป็นเหตุให้ได้รับเงินได้หรือผลกำไร ในประเทศให้กับบริษัท ข. กรณีจึงถือไม่ได้ว่าบริษัท ข. ประกอบกิจการในประเทศไทย ตามมาตรา 76 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

เลขคู่ : 70/35419

เลขที่หนังสือ : กค 0706/พ./9322

วันที่ : 10 พฤศจิกายน 2549

เรื่อง : ภาษีมูลค่าเพิ่มกรณีการจ่ายค่าบริการให้บริษัทในต่างประเทศ

ข้อกฎหมาย : มาตรา 83/6 แห่งประมวลรัษฎากร

ข้อหารือ : บริษัท บ. ในฐานะผู้แทนของบริษัท อ. ("บริษัทฯ") แจ้งว่า บริษัทฯ ประกอบกิจการซื้อขาย**อัญมณี**โดยบริษัทฯได้สมัครสมาชิก (open an account) กับบริษัท อีซึ่งเป็นนิติบุคคลจัดตั้งขึ้นตามกฎหมายสมาพันธ์รัฐสวิสและมีได้ประกอบกิจการในประเทศไทย วัตถุประสงค์ของการสมัครสมาชิกกับบริษัท อีนั้นเพื่อการโฆษณา ขาย และประมวล**อัญมณี**ของบริษัทฯผ่านทางเว็บไซต์ของบริษัท อี โดยบริษัทฯจะส่งรายละเอียดของ**อัญมณี**ที่บริษัทฯ มีความประสงค์จะทำการ โฆษณาให้กับบริษัท อี ด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ และบริษัท อีจะทำการรวบรวมรายละเอียดต่างๆ และใส่ข้อมูลลงในเว็บไซต์ของบริษัท อีเมื่อข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ**อัญมณี**ของบริษัทฯ อยู่ในเว็บไซต์ของบริษัท อีแล้ว ผู้ประมวลจากทั่วโลกจะสามารถเข้าร่วมประมวลเพื่อซื้อ**อัญมณี**ของบริษัทฯ ได้โดย**อัญมณี**จะขายให้แก่ผู้ประมวลที่เสนอราคาสูงที่สุด ทั้งนี้เซิร์ฟเวอร์ (server) ของบริษัท อี ที่ใช้ในการ โฆษณา และจัดการประมวลนั้นตั้งอยู่นอกราชอาณาจักร บริษัทฯ เห็นว่า

1. บริษัทฯไม่มีอำนาจในการควบคุมเว็บไซต์ของบริษัท อี ที่ใช้ในการ โฆษณา และประมวลสินค้าบริษัทฯ จะได้รับข้อมูลจากบริษัท อี เกี่ยวกับความถี่หน้าและผลการประมวลที่เสร็จสิ้นแล้วเท่านั้น
2. บริการของบริษัท อีคือการโฆษณา**อัญมณี**ของบริษัทฯ และการจัดการประมวลผ่านเว็บไซต์ของบริษัท อี และด้วยข้อเท็จจริงที่เซิร์ฟเวอร์ (server) ของบริษัท อีนั้นตั้งอยู่ในต่างประเทศตลอดจนการประมวลต่างๆ ได้มีการกระทำขึ้น

ในต่างประเทศด้วยเช่นกัน ดังนั้น การให้บริการดังกล่าวจึงเป็นการให้บริการนอกราชอาณาจักร

3. บริษัทฯมีข้อผูกพันที่จะต้องทำการขาย**อัญมณี**ให้แก่ผู้ชนะการประมูล โดยการประมูลนั้นได้เกิดขึ้นในเว็บไซต์ และเซิร์ฟเวอร์ของบริษัท อี ที่ตั้งอยู่ในต่างประเทศดังนั้น บริษัทฯ มิได้ใช้บริการของบริษัท อี ในราชอาณาจักรแต่อย่างใดบริษัทฯ จึงขอทราบว่า บริษัทฯมีหน้าที่ต้องนำส่งภาษีมูลค่าเพิ่มจากค่าบริการที่บริษัทฯ จ่ายให้บริษัท อีตาม มาตรา 83/6(2) แห่งประมวลรัษฎากร หรือไม่

แนววินิจฉัย : ตามข้อเท็จจริงข้างต้น เซิร์ฟเวอร์ (server) ของบริษัท อี ตั้งอยู่ในต่างประเทศ การโฆษณา**อัญมณี**การประมูล**อัญมณี** เกิดขึ้นในต่างประเทศ และบริษัทฯ ไม่มีอำนาจในการควบคุมหรือจัดการเว็บไซต์ของบริษัท อี แต่โดยที่ผู้ประมูลจาก ทั่วโลกรวมทั้งผู้ประมูลที่อยู่ในประเทศไทยสามารถที่จะเชื่อมต่อกับเครือข่ายอินเทอร์เน็ต และเข้าไปยังเว็บไซต์ของบริษัท อี เพื่อเลือกชม**อัญมณี**และทำการประมูล**อัญมณี**ของบริษัทฯ ได้ ดังนั้นกรณีดังกล่าวถือเป็นกรณีที่บริษัท อี ให้บริการในต่างประเทศ และมีการใช้บริการนั้นในราชอาณาจักร เมื่อบริษัทฯ จ่ายเงินค่าบริการให้กับบริษัท อี บริษัทฯจึงมีหน้าที่นำส่งภาษีมูลค่าเพิ่มที่บริษัท อี มีหน้าที่ต้องเสียตามมาตรา 83/6(2) แห่งประมวลรัษฎากร

เลขคู่ : 69/34642

เลขที่หนังสือ : กค 0706/6506

วันที่ : 3 กรกฎาคม 2550

เรื่อง : ภาษีมูลค่าเพิ่มกรณีการจ่ายค่าบริการให้บริษัทต่างประเทศ

ข้อกฎหมาย : มาตรา 77/2 และมาตรา 83/6(2) แห่งประมวลรัษฎากร

ข้อหารือ : บริษัท A ในฐานะผู้แทนของบริษัท ก. (บริษัทฯ) ได้หารือเกี่ยวกับกรณีภาระภาษีมูลค่าเพิ่มในการจ่ายค่าบริการให้ บริษัทต่างประเทศ สรุปได้ว่า บริษัทฯประกอบกิจการซื้อขาย**อัญมณี**โดยบริษัทฯ ได้สมัครสมาชิก (open an account) กับบริษัท (อี) ซึ่งเป็นนิติบุคคลจัดตั้งขึ้นตามกฎหมายสัมพันธ์รัฐสวัสดิและมีได้ประกอบกิจการในประเทศไทย วัตถุประสงค์ของการสมัครสมาชิกกับ(อี)นั้นเพื่อการโฆษณา ขาย และประมูล**อัญมณี**ของบริษัทฯ ผ่านทางเว็บไซต์ ของ (อี) โดยบริษัทฯ จะส่งรายละเอียดของ**อัญมณี**ที่บริษัทฯมีความประสงค์จะทำการโฆษณาให้กับ (อี) ด้วยวิธีการ ทางอิเล็กทรอนิกส์ และ(อี)จะทำการรวบรวมรายละเอียดต่าง ๆ และใส่ข้อมูลลงในเว็บไซต์ของ (อี)เมื่อข้อมูลที่ เกี่ยวข้องกับ**อัญมณี**ของบริษัทฯ อยู่ในเว็บไซต์ของ(อี) แล้วผู้ประมูลจากทั่วโลกจะสามารถเข้าร่วมประมูลเพื่อ ซื้อ**อัญมณี**ของบริษัทฯ ได้โดย**อัญมณี**จะขายให้แก่ผู้ประมูลที่เสนอราคาสูงที่สุด ทั้งนี้ เซิร์ฟเวอร์ (server) ของ (อี) ที่ ใช้ในการโฆษณา และจัดการประมูลนั้นตั้งอยู่นอกราชอาณาจักร

กรมสรรพากรได้มีหนังสือลงวันที่ 10 พฤศจิกายน 2549 แจ้งให้บริษัทฯทราบว่า เนื่องจากผู้ประมูลจากทั่วโลก รวมทั้งผู้ประมูลที่อยู่ในประเทศไทยสามารถที่จะเชื่อมต่อกับเครือข่ายอินเทอร์เน็ตและเข้าไปยังเว็บไซต์ของ(อี) เพื่อ เลือกชม**อัญมณี**และทำการประมูล**อัญมณี**ของบริษัทฯ ได้ การให้บริการของ(อี)เข้าลักษณะเป็นการให้บริการใน ต่างประเทศ และมีการใช้บริการนั้นในราชอาณาจักรจึงอยู่ในบังคับต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม เมื่อบริษัทฯ จ่ายเงิน ค่าบริการให้กับ(อี)บริษัทฯ จึงมีหน้าที่นำส่งภาษีมูลค่าเพิ่มที่ (อี) มีหน้าที่ต้องเสีย ตามมาตรา 77/2 และมาตรา 83/6(2) แห่งประมวลรัษฎากร

2. ต่อมาบริษัทฯ ได้มีหนังสือลงวันที่ 30 มีนาคม 2550 ขอให้กรมสรรพากรทบทวนความเห็นในกรณีดังกล่าวโดย

บริษัทฯ ซึ่งแจ้งว่าเฉพาะแต่ผู้ว่าจ้างตามสัญญาเท่านั้นที่จะเป็นผู้ให้บริการในราชอาณาจักรตามความหมายของมาตรา 77/2 วรรคท้าย แห่งประมวลรัษฎากร ทั้งนี้ตามความผูกพันตามสัญญาในการให้บริการระหว่างบริษัทฯ และ (อ) ซึ่งเป็นผู้ให้บริการในต่างประเทศ ผู้เข้าประมวลที่ประมวลอรรถของบริษัทฯ ซึ่งแม้จะอยู่ในประเทศไทย ก็มีใช้คู่สัญญา กับ (อ) ดังนั้นผู้เข้าร่วมประมวลจึงไม่อาจรับหรือใช้บริการใด ๆ จากสัญญาบริการนี้ได้ นอกจากนั้นภายใต้สัญญา ระหว่าง (อ) และบริษัทฯ (อ) ต้องรับผิดชอบต่อบริษัทเฉพาะการให้บริการเท่านั้น โดย (อ) มิได้มีข้อตกลงตาม สัญญากับผู้เข้าร่วมการประมวลจึงเห็นได้ชัดว่า (อ) ไม่สามารถให้บริการต่อผู้ประมวลไม่ว่าจะอยู่ในหรือนอก ราชอาณาจักร และเนื่องจาก (อ) ไม่สามารถให้บริการ และไม่ได้ให้บริการต่อผู้ประมวลแต่อย่างใดจึงเป็นไปไม่ได้ที่ผู้ ประมวลจะใช้บริการของ (อ) ดังนั้น บริษัทฯ จึงไม่มีหน้าที่ในการนำส่งภาษีมูลค่าเพิ่มที่ (อ) มีหน้าที่ต้องเสียต่อ กรมสรรพากรตามมาตรา 83/6(2) แห่งประมวลรัษฎากร

แนววินิจฉัย : คำว่า "การใช้บริการนั้นในราชอาณาจักร" ตามมาตรา 77/2 แห่งประมวลรัษฎากรมิได้หมายความว่าจ้าง ตามสัญญาเท่านั้นที่จะต้องเป็นผู้ให้บริการที่ได้รับตามสัญญาในราชอาณาจักรหากแต่จะมุ่งพิจารณาว่ามีผู้ใดใน ราชอาณาจักรหรือไม่ที่สามารถใช้ผลของการให้บริการของ(อ)ในประเทศไทย ดังนั้นเมื่อผู้ประมวลที่อยู่ใน ประเทศไทยสามารถที่จะเชื่อมต่อกับเครือข่ายอินเทอร์เน็ตและเข้าไปยังเว็บไซต์ของ(อ)เพื่อเลือกชมอรรถและทำ การประมวลอรรถของบริษัทฯ ได้กรณีข้อมเข้าถึงขณะการให้บริการที่ทำในต่างประเทศและได้มีการใช้บริการนั้น ในราชอาณาจักร จึงอยู่ในบังคับต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มและบริษัทฯ ในฐานะผู้จ่ายเงินค่าบริการ มีหน้าที่นำส่ง ภาษีมูลค่าเพิ่มที่ (อ) ในฐานะผู้ประกอบการ มีหน้าที่ต้องเสียตามมาตรา 77/2 และมาตรา 83/6(2) แห่งประมวล รัษฎากร

เลขผู้ : 70/35095

เลขที่หนังสือ : กค 0811/พ./7446

วันที่ : 1 สิงหาคม 2546

เรื่อง : ภาษีมูลค่าเพิ่มกรณีการนำสินค้าออกไปแสดงและขายในงานแสดงสินค้าในต่างประเทศ

ข้อกฎหมาย : มาตรา 77/1(8)(ค)(14), มาตรา 80/1(1), มาตรา 82/3

ข้อหารือ : กรณีบริษัทฯ ประกอบกิจการผลิตและส่งออกอรรถในปี พ.ศ. 2542 บริษัทฯ ได้ส่งอรรถและเครื่องประดับ ออกไปแสดงและขายในงานแสดงสินค้าในต่างประเทศ โดยในการส่งออกสินค้าบริษัทฯ ได้จัดทำใบกำกับสินค้า (Invoice) ซึ่งระบุชื่อบริษัทฯ เป็นผู้ส่งออกและใบขนสินค้าขาออก ซึ่งระบุชื่อบริษัทฯ เป็นผู้รับสินค้า โดยไม่มีการ เปิด L/C (Letter of Credit) ซึ่งเมื่อสินค้าไปถึงงานแสดงสินค้า บริษัทฯ จะทำการโชว์สินค้าและขายให้กับลูกค้า ต่างประเทศภายในงานแสดงสินค้า ซึ่งบริษัทฯ จะให้ส่วนลดแก่ลูกค้าที่ซื้อสินค้าภายในงานในอัตราร้อยละ 20-60 จากราคาขายลูกค้าส่วนใหญ่ของบริษัทฯ เป็นลูกค้าประจำ และเมื่องานแสดงสินค้าสิ้นสุดลงบริษัทฯ จะนำสินค้าที่ ขายไม่ได้กลับเข้ามาในประเทศไทยโดยได้จัดทำใบสุทธิสำหรับนำสินค้ากลับเข้ามาในประเทศไทย (ใบสุทธิ นำกลับ) เพื่อให้บริษัทฯ ได้รับการยกเว้นอากรขาเข้าและภาษีมูลค่าเพิ่ม บริษัทฯ หรือว่า

1. การส่งสินค้าออกไปขายในงานแสดงสินค้าในต่างประเทศถือเป็นการส่งออกตามมาตรา 77/1(14) แห่งประมวล รัษฎากรและเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 ตามมาตรา 80/1 แห่งประมวลรัษฎากรหรือไม่ และหากต้องเสีย ภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 7.0 ความรับผิดชอบในการเสียภาษีเกิดขึ้นเมื่อใด
2. เนื่องจากการส่งสินค้าออกไปต่างประเทศดังกล่าวบริษัทฯ ได้ลงรายงานภาษีขายและยื่นแบบ ภ.พ. 30 โดยใช้ราคา

F.O.B. เป็นฐานภาษีตามมาตรา 79/1 (1) แห่งประมวลรัษฎากรบริษัทฯ เข้าใจว่า เมื่อบริษัทฯ นำสินค้าที่ขายไม่ได้ กลับเข้ามาในประเทศไทย บริษัทฯ ไม่ต้องออกใบลดหนี้และไม่ต้องลงรายงานภาษีขายเพื่อลดยอดขายในรายงาน ภาษีขายของบริษัทฯ ความเข้าใจของบริษัทฯ ถูกต้องหรือไม่

3. ในการรับรู้รายได้ บริษัทฯ เข้าใจว่าบริษัทฯ ต้องใช้ราคาตามใบกำกับสินค้า (Invoice) ที่ออกให้กับลูกค้าเป็น เกณฑ์ในการรับรู้รายได้ของบริษัทฯ ไม่ใช่ราคา F.O.B. หรือ C.I.F.ความเข้าใจของบริษัทฯ ถูกต้องหรือไม่

แนววินิจฉัย

: 1. กรณีบริษัทฯ ส่งสินค้าอัญมณีและเครื่องประดับไปแสดงและขาย ณ งานแสดงสินค้าในต่างประเทศ โดยบริษัทฯ ได้ดำเนินการพิธีการศุลกากรและยื่นใบขนสินค้าขาออกในนามของบริษัทฯ ถือเป็นการขายโดยการส่งออก ตามมาตรา 77/1(8)(ค) และมาตรา 77/1(14) แห่งประมวลรัษฎากรซึ่งบริษัทฯ จะได้รับสิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 ตามมาตรา 80/1(1) แห่งประมวลรัษฎากรภาษีมูลค่าเพิ่มที่บริษัทฯ ถูกเรียกเก็บเนื่องจากการซื้อสินค้าหรือการรับ บริการเพื่อใช้ในการประกอบกิจการของตน ย่อมเป็นภาษีซื้อของบริษัทฯ ตามมาตรา 82/4 แห่งประมวลรัษฎากร บริษัทฯ มีสิทธินำมาหักในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม ตามมาตรา 82/3 แห่งประมวลรัษฎากรได้ แต่ภาษีซื้อ ดังกล่าวต้องไม่เข้าลักษณะเป็นภาษีซื้อต้องห้าม ตามมาตรา 82/5 แห่งประมวลรัษฎากร

2. กรณีบริษัทฯ นำอัญมณีและเครื่องประดับที่ขายไม่ได้กลับเข้ามาในราชอาณาจักร โดยบริษัทฯ ได้จัดทำใบสุทธิ สำหรับนำสินค้ากลับเข้ามาเพื่อให้บริษัทฯ ได้รับการยกเว้นอากรขาเข้าและภาษีมูลค่าเพิ่มเนื่องจากสินค้าที่นำกลับเข้า มาในราชอาณาจักรเข้าลักษณะเป็นสินค้าที่จำแนกประเภทไว้ในภาคว่าด้วยของที่ได้รับการยกเว้นอากรตามกฎหมายว่า ด้วยพิกัดอัตราศุลกากรจึงได้รับการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม ตามมาตรา 81(2)(ค) แห่งประมวลรัษฎากรบริษัทฯ จึงไม่มี หน้าที่ต้องลงรายการในรายงานภาษีซื้อ ตามมาตรา 87(2) แห่งประมวลรัษฎากร แต่มีหน้าที่ต้องลงรายงานสินค้าและ วัตถุดิบ ตามมาตรา 87(3) แห่งประมวลรัษฎากร ประกอบกับข้อ 9 ของประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับ ภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 89) เรื่อง กำหนดแบบ หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขเกี่ยวกับการจัดทำรายงาน การลง รายการในรายงาน การเก็บใบกำกับภาษีและเอกสารหลักฐานอื่นที่ใช้ประกอบการลงรายงานภาษีซื้อ ตามมาตรา 87 และมาตรา 87/3 วรรคสอง แห่งประมวลรัษฎากร ลงวันที่ 29 เมษายน พ.ศ. 2542 และเนื่องจากสินค้าที่บริษัทฯ นำกลับเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นสินค้าที่บริษัทฯ ขายไม่ได้ในงานแสดงสินค้า จึงไม่ใช่เหตุการณ์อันเป็นเหตุให้ ภาษีขายที่คำนวณจากมูลค่าของสินค้าหรือบริการมีจำนวนลดลงไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนตามมาตรา 82/10 แห่ง ประมวลรัษฎากร บริษัทฯ จึงไม่ต้องออกใบลดหนี้ ตามมาตรา 86/10 แห่งประมวลรัษฎากรแต่อย่างใด

3. กรณีการรับรู้รายได้เพื่อคำนวณกำไรสุทธิของบริษัทฯ เนื่องจากบริษัทฯ ได้ส่งออกสินค้าเพื่อนำไปแสดงและขาย ในต่างประเทศโดยในการดำเนินการพิธีการทางศุลกากรได้ระบุชื่อบริษัทฯ เป็นผู้ส่งออกและเป็นผู้รับสินค้าใน ต่างประเทศเพื่อนำสินค้าไปจัดแสดงและขายให้แก่ผู้เข้าชมสินค้าในงานแสดงสินค้า สำหรับสินค้าส่วนที่ขายไม่ได้ บริษัทฯ จะนำกลับเข้ามาในราชอาณาจักรโดยมีการจัดทำใบสุทธินำกลับซึ่งแสดงถึงรายละเอียดของประเภท ชนิด จำนวน ปริมาณ น้ำหนักและมูลค่าของสินค้าที่นำกลับเข้ามา ดังนั้น ในการรับรู้รายได้ บริษัทฯ จึงต้องนำยอดขายของ สินค้าที่ได้ขายให้กับลูกค้าในต่างประเทศ ตามความเป็นจริงโดยใช้ราคาตามใบกำกับสินค้า (INVOICE) ที่บริษัทฯ ออกให้กับลูกค้าในต่างประเทศมารวมคำนวณเป็นรายได้ในการคำนวณกำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลของ บริษัทฯตามมาตรา 65 แห่งประมวลรัษฎากร

เลขคู่ : 66/32615

เลขที่หนังสือ : กค 0811/2024

วันที่ : 7 มีนาคม 2545

เรื่อง : ภาษีมูลค่าเพิ่มกรณีปัญหาในการปฏิบัติพิธีการศุลกากรเพื่อนำสินค้ากลับเข้ามาในราชอาณาจักร

ข้อกฎหมาย : มาตรา 77/1(8)(ค), มาตรา 77/1(14), มาตรา 81(2)(ค)

ข้อหารือ : สมาคมผู้ค้าอัญมณีไทยและเครื่องประดับ ได้มีหนังสือหรือกรมศุลกากร โดยขอขกเว้นอากรในลักษณะผ่อนผัน ใบสุทธิสำหรับนำกลับเข้ามา เนื่องจากขณะส่งออกบริษัทซึ่งเป็นสมาชิกของสมาคมฯ ได้ยื่นคำขอจัดทำใบขนสินค้า ขาออกพร้อมคู่ฉบับจำนวน 2 ชุด (ใบขนสินค้าขาออกมุนน้ำเงิน) เพื่อประโยชน์ในการขอชดเชยค่าภาษีอากรและขอคืนภาษีมูลค่าเพิ่มต่อกรมสรรพากรแต่เมื่อสินค้าที่ส่งออกไปนั้นถูกส่งกลับคืนเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งกรมศุลกากร เห็นว่า ควรมีการตรวจสอบการขอคืนภาษีมูลค่าเพิ่มดังกล่าวกับกรมสรรพากรก่อนที่จะผ่อนผันใบสุทธิสำหรับ นำกลับให้กับบริษัทบริษัทได้ชี้แจงว่าคู่ฉบับใบขนสินค้าขาออกมีประโยชน์เป็นเพียงเอกสารประกอบรายงานต่อ กรมสรรพากรเท่านั้นกรมสรรพากรมิได้คืนภาษีมูลค่าเพิ่มให้ผู้ส่งออกจากคู่ฉบับใบขนสินค้าขาออกแต่อย่างใดการ ขอคืนภาษีมูลค่าเพิ่มนั้นกรมสรรพากรพิจารณาจากรายงานภาษีซื้อ รายงานภาษีขายและใบกำกับภาษี โดยมีได้ คำนำวนคืนจากใบขนสินค้าขาออกจึงไม่จำเป็นที่กรมศุลกากรจะต้องตรวจสอบไปยังกรมสรรพากรในกรณีดังกล่าว กรมศุลกากรหรือว่า ในขณะที่ส่งออกสินค้านั้นบริษัทได้ยื่นขอเพิ่มคู่ฉบับใบขนสินค้าขาออก(มุนน้ำเงิน)เพื่อ ประโยชน์ในการขอคืนภาษีมูลค่าเพิ่มไว้แต่หากของดังกล่าวได้ถูกส่งกลับคืนมาแล้วกรมศุลกากรมีความจำเป็นต้อง ตรวจสอบเกี่ยวกับการใช้สิทธิประโยชน์ด้านภาษีมูลค่าเพิ่มจากคู่ฉบับใบขนสินค้าขาออกมุนน้ำเงินจาก กรมสรรพากรก่อนทุกครั้งหรือไม่

แนววินิจฉัย : 1. กรณีตามข้อเท็จจริงบริษัทเป็นสมาชิกของสมาคมผู้ค้าอัญมณีไทยและเครื่องประดับส่งออกอัญมณีและ เครื่องประดับไปต่างประเทศโดยบริษัทได้ยื่นใบขนสินค้าขาออกและขอเพิ่มคู่ฉบับใบขนสินค้าขาออก (มุนน้ำเงิน) เพื่อประโยชน์ในการขอชดเชยค่าภาษีอากรและขอคืนภาษีมูลค่าเพิ่ม ถือเป็น การขายสินค้าโดยส่งออก ตามมาตรา 77/1(8)(ค) และมาตรา 77/1(14) แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งบริษัทจะได้รับสิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 ตามมาตรา 80/1(1) แห่งประมวลรัษฎากรภาษีมูลค่าเพิ่มที่บริษัทถูกเรียกเก็บเนื่องจากการซื้อสินค้าหรือการรับบริการ เพื่อใช้ในการประกอบกิจการของตน ย่อมเป็นภาษีซื้อของบริษัท ตามมาตรา 82/4 แห่งประมวลรัษฎากรบริษัทมี สิทธินำมาหักในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม ตามมาตรา 82/3 แห่งประมวลรัษฎากรได้ แต่ภาษีซื้อดังกล่าวต้องไม่เข้า ลักษณะเป็นภาษีซื้อต้องห้ามตามมาตรา 82/5 แห่งประมวลรัษฎากร

2. กรณีบริษัทส่งออกสินค้าไปต่างประเทศ โดยขณะส่งออกได้ใช้สิทธิประโยชน์ทางด้านภาษีอากร กล่าวคือ ได้รับ เงินชดเชยค่าภาษีอากรและในขณะที่ส่งออกบริษัทมิได้ทำใบสุทธินำกลับเข้ามาต่อมาสินค้าดังกล่าวถูกส่งกลับเข้ามา ในราชอาณาจักรซึ่งบริษัทต้องยื่นคำร้องขอรับการผ่อนผันใบสุทธิสำหรับนำสินค้ากลับเข้ามาเพื่อให้บริษัทได้รับ การยกเว้นอากรขาเข้าและภาษีมูลค่าเพิ่ม โดยบริษัทต้องคืนเงินชดเชยตามจำนวนที่ได้รับขณะส่งออกให้แก่กรม ศุลกากรตามความในหมายเหตุของประเภทที่ 1ภาค 4 แห่งพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ. 2530 ประกอบ กับข้อ 4 03 01 01 (3)(3.3) (3.3.1)(ข) แห่งประมวลระเบียบปฏิบัติศุลกากร พ.ศ. 2544 ดังนั้นเมื่อสินค้านำกลับเข้า มานั้นเข้าลักษณะเป็นสินค้าที่จำแนกประเภทไว้ในภาคว่าด้วยของที่ได้รับยกเว้นอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตรา ศุลกากร จึงได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา 81(2)(ค) แห่งประมวลรัษฎากร บริษัทจึงไม่มีหน้าที่ต้องลงรายการ ในรายงานภาษีซื้อตามมาตรา 87(2) แห่งประมวลรัษฎากร แต่มีหน้าที่ต้องลงรายการในรายงานสินค้าและวัตถุติดบ ตามมาตรา 87(3) แห่งประมวลรัษฎากร ประกอบกับข้อ 9 ของประกาศอธิบดีกรมสรรพากร เกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 89)ฯ ลงวันที่ 29 เมษายน พ.ศ. 2542

3. กรมศุลกากรสามารถพิจารณาเพื่ออนุมัติหรือไม่อนุมัติผ่อนผันใบสุทธิสำหรับการนำกลับเข้ามาของสินค้าที่ได้ ส่งออกไปโดยไม่จำเป็นต้องมีการตรวจสอบจากกรมสรรพากรก่อนการพิจารณาว่าบริษัทได้รับคืนภาษีมูลค่าเพิ่ม สำหรับสินค้าที่ส่งออกไปแล้วหรือไม่แต่ประการใด

เลขคู่ : 65/31291

เลขที่หนังสือ : กค 0811/พ.569

วันที่ : 26 มกราคม 2543

เรื่อง : ภาษีมูลค่าเพิ่มกรณีการขอคืนภาษีซื้อเนื่องจากสินค้าถูกถือ โกง

ข้อกฎหมาย : มาตรา 77/1 (18) (ก), มาตรา 82/3

ข้อหารือ : สำนักงานสรรพากรภาคใต้มีหนังสือหารือกรณีสรรพากรพื้นที่ได้ตรวจปฏิบัติการการขอคืนภาษีมูลค่าเพิ่มรายบริษัท ก. จำกัด ซึ่งประกอบกิจการนำเข้าส่งออกอัญมณีจากการตรวจปฏิบัติการพบว่า บริษัทฯ ได้ถูกนางสาว ข. พนักงานของบริษัทฯถือ โกงเพชรเจียรไน จำนวน 3,103.149 กะรัตมูลค่ารวม 71,808,117 บาทการถือ โกงเกิดระหว่างวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2538 ถึงวันที่ 2 สิงหาคม 2538 ซึ่งบริษัทฯ ได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสำนักงานกองบังคับการสืบสวนสอบสวนคดีเศรษฐกิจ และพนักงานอัยการได้มีคำสั่งฟ้องนางสาว ข. ในคดีถือ โกงทรัพย์แล้วและบริษัทฯ ได้ยื่นฟ้องต่อศาลแรงงานกลางอีกคดีหนึ่งด้วยสรรพากรพื้นที่จึงหารือว่า กรณีสินค้าของบริษัทฯ ซึ่งนำเข้าจากต่างประเทศและได้เสียภาษีมูลค่าเพิ่ม ณ ด่านศุลกากรแล้ว บริษัทฯมีสิทธินำภาษีซื้อจากสินค้าที่ถูกถือ โกงโดยการดำเนินคดียังไม่ถึงที่สุดมาขอคืนภาษีซื้อได้หรือไม่สำนักงานสรรพากรภาคเห็นว่า กรณีการขอคืนภาษีมูลค่าเพิ่มของบริษัทฯ เกิดจากการนำเข้าอัญมณีมาเพื่อใช้ในการประกอบกิจการจึงเป็นภาษีซื้อที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการประกอบกิจการ ตามมาตรา 82/4 แห่งประมวลรัษฎากร และไม่ถือเป็นภาษีซื้อต้องห้ามนำมาหักในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม ตามมาตรา 82/5 แห่งประมวลรัษฎากรแต่กรณีการนำเข้าสินค้าของบริษัทฯนำเข้ามาเพื่อขายแต่ถูกถือ โกงไปทำให้สินค้าขาดจากรายงานสินค้าและวัตถุดิบ ตามมาตรา 87 (3) หรือมาตรา 87 วรรคสอง แห่งประมวลรัษฎากร ถือว่าเป็นการขายสินค้าตามมาตรา 77/1 (8) (จ)แห่งประมวลรัษฎากร จึงเห็นว่า สรรพากรพื้นที่ต้องตรวจสอบด้วยว่าบริษัทฯ ได้นำส่งภาษีถูกต้องหรือไม่

แนววินิจฉัย : การที่บริษัทฯนำเข้าอัญมณีจากต่างประเทศ บริษัทฯ มีฐานะเป็นผู้นำเข้า ตามมาตรา 77/1 (11) แห่งประมวลรัษฎากร หากบริษัทฯ ได้ชำระภาษีมูลค่าเพิ่มจากการนำเข้า ตามมาตรา 83/8 แห่งประมวลรัษฎากร ภาษีมูลค่าเพิ่มดังกล่าวย่อมเป็นภาษีซื้อของบริษัทฯตามมาตรา 77/1 (18) (ก)แห่งประมวลรัษฎากรและภาษีซื้อดังกล่าวถือเป็นภาษีซื้อที่เกี่ยวข้องกับกิจการของบริษัทฯ โดยตรงบริษัทฯจึงมีสิทธิขอคืนภาษีซื้อดังกล่าวได้ ตามมาตรา 82/3 แห่งประมวลรัษฎากร

เลขคู่ : 63/28849

เลขที่หนังสือ : กค 0811/6461

วันที่ : 26 มิถุนายน 2544

เรื่อง : ภาษีมูลค่าเพิ่มการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการขายทองรูปพรรณ

ข้อกฎหมาย : มาตรา 79(4), ประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 40) พ.ศ. 2535

ข้อหารือ : นาก ก.หาหรือกรมสรรพากรกรณีการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการขายทองรูปพรรณที่ทำจากทอง 96.5 % โดยไม่มีการประดับด้วยอัญมณีพร้อมทั้งให้เข้าพระ (ขึ้นเดียวกัน)หรือการขายทองรูปพรรณโดยลูกค้านำพระมาให้ใส่กรอบพระ โดยกรอบพระจะมีพลาสติกปิดด้านหน้าและหลังองค์พระหรือการขายทองรูปพรรณโดยลูกค้านำพระมาให้ใส่กรอบ โดยไม่มีพลาสติกปิดหน้าหลังองค์พระกรณีดังกล่าวผู้ประกอบการจะคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มจากผลต่างระหว่างราคาขายทองรูปพรรณซึ่งรวมค่ากำเหน็จแต่ไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่มกับราคารับซื้อคืนทองรูปพรรณที่สมาคมค้าทองคำ ประกาศได้หรือไม่

แนววินิจฉัย : การขายทองรูปพรรณที่ทำจากทองคำ 96.5% โดยไม่มีอัญมณีประกอบอยู่ด้วย หากผู้ประกอบการจดทะเบียนปฏิบัติ ตามประกาศอธิบดีกรมสรรพากร เกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 40)ฯ ผู้ประกอบการจดทะเบียนดังกล่าวไม่ต้องนำ มูลค่าของทองรูปพรรณที่ขายเป็นจำนวนเท่ากับราคาทองรูปพรรณที่สมาคมค้าทองคำประกาศรับซื้อคืนในวันที่ขาย ทองรูปพรรณมารวมคำนวณมูลค่าของฐานภาษีตามมาตรา 79 (4) แห่งประมวลรัษฎากร ทั้งนี้ ตามมาตรา 79(4) แห่ง ประมวลรัษฎากร และข้อ 2(14) ของประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 40) เรื่องกำหนด ลักษณะ และเงื่อนไขคำตอบแทนที่ไม่ต้องนำมารวมคำนวณมูลค่าของฐานภาษีตามมาตรา 79(4) แห่งประมวล รัษฎากร ลงวันที่ 26 สิงหาคม พ.ศ. 2535

เลขคู่ : 64/30639

เลขที่หนังสือ : กค 0702/6161

วันที่ : 4 สิงหาคม 2552

เรื่อง : ภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีธุรกิจเฉพาะกรณีการทำสัญญาจะซื้อจะขายและการตกแต่งอาคาร

ข้อกฎหมาย : มาตรา 77/1 และมาตรา 82/5(6) แห่งประมวลรัษฎากร

ข้อหารือ : บริษัทเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม เมื่อวันที่ 30 สิงหาคม 2548 ปัจจุบันมีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ กรุงเทพมหานครประกอบกิจการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับทุกชนิดฯ โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุนจาก คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน บริษัทฯ ได้ทำสัญญาซื้อขายที่ดินและอาคารอันเป็นที่ตั้งสำนักงานของบริษัทฯ โดยมีข้อเท็จจริงดังนี้

1. บริษัทฯทำสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างอาคารผู้จะขาย เมื่อวันที่ 8 เมษายน 2548 โดยได้ชำระค่า ที่ดินพร้อม สิ่งปลูกสร้างไว้ครบถ้วนแล้วเมื่อวันที่ 1 สิงหาคม 2549 ในราคา 16,000,000 บาท แต่ยังไม่ได้จดทะเบียน โอนกรรมสิทธิ์ ต่อมาบริษัทฯ ได้ทำสัญญาฉบับลงวันที่ 11 สิงหาคม 2549 กับผู้จะขายเพื่อจะซื้อจะขายที่ดินพร้อมสิ่ง ปลูกสร้างอาคารในราคา 51,000,000 บาท โดยได้ตกลงยกเลิกสัญญาจะซื้อจะขายฉบับลงวันที่ 8 เมษายน 2548 และ ให้นำเงินจำนวน 16,000,000 บาทที่ได้ชำระให้ผู้จะขายไว้แล้วมาถือเป็นส่วนหนึ่งของค่าซื้อที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้าง แห่งใหม่นี้ในระหว่างที่ยังไม่ได้ดำเนินการย้ายสถานประกอบการไปยังสถานที่ แห่งใหม่ บริษัทฯยังคงใช้ที่ดินและ สิ่งปลูกสร้างที่ตั้งของอาคารเป็นสำนักงานใหญ่และเป็นสถานประกอบการของบริษัทฯมาโดยตลอด ต่อมาบริษัทฯ ได้ทำการปิดอาคารเป็นการชั่วคราว ในเดือนกรกฎาคม 2551 เพื่อดำเนินการย้ายสถานประกอบการไปยังอาคาร แต่

เนื่องจากอาคารแห่งใหม่อยู่ในระหว่างการตกแต่ง บริษัทฯ จึงไม่สามารถย้ายเข้าไปได้ทั้งหมดในทันที

2. เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2551 บริษัทฯ ได้ยื่นคำขอแจ้งการเปลี่ยนแปลงทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มของสถานที่ตั้งของสถานประกอบการตามแบบ ภ.พ.09 โดยแจ้งย้ายสถานที่ตั้งจากสำนักงานใหญ่อาคารเลขที่... เป็นอาคารเลขที่... และกำหนดให้มีผลในวันที่ 1 กันยายน 2551

3. บริษัทฯ ได้ว่าจ้างบริษัทออกแบบตกแต่งภายในให้ติดตั้งสาธารณูปโภคพร้อมสิ่งอำนวยความสะดวกแก่อาคารทั้งสองแห่งและได้นำภาษีซื้อที่เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายในการตกแต่งอาคารทั้งสองตั้งแต่เดือนภาษีกุมภาพันธ์ 2549 ถึงเดือนภาษีมิถุนายน 2551 มาใช้ในการคำนวณเพื่อเสียภาษีมูลค่าเพิ่มพร้อมขอคืนภาษีซื้อเป็นจำนวนเงินรวมทั้งสิ้น 1,325,579,000 บาท บริษัทฯ จึงขอทราบว่

1. บริษัทฯ มีสิทธินำภาษีซื้อจากการตกแต่งอาคารเลขที่ ... และเลขที่ ... มาเครดิตภาษีซื้อหรือขอคืนภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา 84 แห่งประมวลรัษฎากร ได้หรือไม่

2. การที่บริษัทฯ ยกเลิกสัญญาจะซื้อจะขายและตกลงให้นำค่าซื้อขายที่ดินและอาคารจำนวน 16,000,000 บาท ตามสัญญาฉบับ ลงวันที่ 8 เมษายน 2548 มาเป็นส่วนหนึ่งของค่าซื้อที่ดินและอาคารตามสัญญาฉบับลงวันที่ 11 สิงหาคม 2549 ถือเป็นกรขายที่อยู่ในบังคับ ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ หรือไม่

แนววินิจฉัย : 1. ภาษีมูลค่าเพิ่มกรณีภาษีซื้อของเดือนภาษีกุมภาพันธ์ 2549 ถึงเดือนภาษีสิงหาคม 2551 พิจารณาได้ดังนี้

1.1 กรณีบริษัทฯ ได้จ่ายเงินค่าซื้อวัสดุและค่าจ้างออกแบบเพื่อตกแต่งภายในของสถานประกอบการเลขที่ ... เป็นภาษีซื้อ ที่เกี่ยวข้อง โดยตรงกับการประกอบกิจการบริษัทฯ มีสิทธินำภาษีซื้อที่เกิดขึ้นจากการจ่ายเงินดังกล่าวไปคำนวณในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มได้ตามมาตรา 82/3 แห่งประมวลรัษฎากร อย่างไรก็ตาม เมื่อบริษัทฯ ได้ยกเลิกสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้าง (เลขที่ ...) เพื่อย้ายไปยังสถานประกอบการแห่งใหม่นั้น ถือได้ว่า บริษัทฯ ได้ขายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวแล้ว ตามความหมายแห่งมาตรา 77/1(8) แห่งประมวลรัษฎากร ดังนั้นภาษีซื้อที่เกิดจากค่าวัสดุและค่าจ้างออกแบบเพื่อตกแต่งสิ่งปลูกสร้างเลขที่ ... เป็นภาษีซื้อที่เกิดจากการก่อสร้าง อาคารหรืออสังหาริมทรัพย์อื่นเพื่อใช้หรือจะใช้ในกิจการประเภทที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม และต่อมาได้ขายหรือให้เช่า หรือนำไปใช้ในกิจการประเภทที่ไม่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเฉพาะที่ได้กระทำภายในสามปีนับแต่เดือนภาษีที่ก่อสร้างเสร็จสมบูรณ์ถือเป็นภาษีซื้อต้องห้าม นำไปหักออกจากภาษีขาย ตามมาตรา 82/5(6) แห่งประมวลรัษฎากร ประกอบกับข้อ 2(4) แห่งประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับ ภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 42)ฯ ลงวันที่ 29 ธันวาคม พ.ศ. 2535

1.2 กรณีบริษัทฯ ได้จ่ายเงินค่าซื้อวัสดุและค่าจ้างออกแบบเพื่อตกแต่งภายในของสถานประกอบการเลขที่ ... ที่จะใช้เป็น สถานประกอบการของบริษัทฯ แห่งใหม่ซึ่งยังไม่เริ่มประกอบการและจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีซื้อที่บริษัทฯ จ่ายไปดังกล่าว ถือเป็น ภาษีซื้อที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการประกอบกิจการของบริษัทฯ ถึงแม้ใบกำกับภาษีจะระบุที่อยู่เลขที่ 58/4-5 ซึ่งเป็นสถานประกอบการเดิม ก็ตามบริษัทฯ มีสิทธินำภาษีซื้อดังกล่าวมาคำนวณในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม ตามมาตรา 82/3 แห่งประมวลรัษฎากรได้ ไม่ต้องห้ามตาม มาตรา 82/5(3) แห่งประมวลรัษฎากร

2. ภาษีธุรกิจเฉพาะ กรณีบริษัทฯ ได้ตกลงทำสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างเลขที่ ... ฉบับลงวันที่ 8 เมษายน 2548 ต่อมา บริษัทฯ ได้ตกลงทำสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างเลขที่ ฉบับลงวันที่ 11 สิงหาคม 2549 โดยยกเลิกสัญญาฉบับเดิม และนำเงินที่ได้ชำระแล้วมาถือเป็นค่าซื้อที่ดินและสิ่งปลูกสร้างใหม่ ถือได้ว่าการทำสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินฉบับลงวันที่ 8 เมษายน 2548 ยังมีใช้กรขายอสังหาริมทรัพย์ที่ได้จดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม ตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการขายอสังหาริมทรัพย์เป็นทางค้าหรือหากำไร (ฉบับที่ 342) พ.ศ. 2541 จึงไม่เข้าลักษณะเป็นการขายอสังหาริมทรัพย์เป็นทางค้า หรือหากำไรและไม่อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะตามมาตรา 91/2(6) แห่งประมวลรัษฎากร

เลขผู้ : 72/36775

เลขที่หนังสือ : กก 0706/พ./6981

วันที่ : 22 กรกฎาคม 2547

เรื่อง : ภาษีมูลค่าเพิ่มกรณีบริษัทขายสินค้าให้แก่ผู้ซื้อในต่างประเทศโดยว่าจ้างผู้ประกอบการรับขนส่งพัสดุภัณฑ์ทางอากาศจัดส่งสินค้าให้

ข้อกฎหมาย : มาตรา 80/1(1), คำสั่งกรมสรรพากร ที่ป.97/2543 ฯ

ข้อหารือ : 1. บริษัทฯจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มเมื่อวันที่ 17 มิถุนายน 2540 สถานประกอบการตั้งอยู่เลขที่ กรุงเทพฯ ไม่มีสาขา ประกอบกิจการส่งออกอัญมณีที่ประกอบขึ้นเป็นตัวเรือนไปต่างประเทศโดยว่าจ้างผู้ประกอบการรับขนส่งพัสดุภัณฑ์ทางอากาศจัดส่งสินค้าให้ โดยมีขั้นตอนและรายละเอียดในการส่งออกดังนี้

1.1 เมื่อบริษัทฯ ได้รับคำสั่งซื้อสินค้าจากผู้ซื้อในต่างประเทศ บริษัทฯจะติดต่อว่าจ้างให้ผู้ประกอบการรับขนส่งพัสดุภัณฑ์ทางอากาศเป็นผู้จัดส่งสินค้าให้ โดยบริษัทฯจะจัดทำหลักฐานใบกำกับสินค้า (INVOICE) จำนวน 1 ชุด 5 ฉบับ และใบตราส่งสินค้า (AIR WAYBILL) จำนวน 1 ชุด 3 ฉบับมอบให้กับผู้ประกอบการรับขนส่งพัสดุภัณฑ์ทางอากาศ พร้อมกับสินค้าที่จะส่งออกตามรายการในใบกำกับสินค้าจากนั้นเมื่อผู้ประกอบการรับขนส่งพัสดุภัณฑ์ทางอากาศ ตรวจสอบความถูกต้องแล้วจะลงลายมือชื่อและคืนใบกำกับสินค้า (INVOICE) และใบตราส่งสินค้า (AIR WAYBILL) คืนให้บริษัทฯอย่างละ 1 ฉบับ เพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐาน

1.2 เมื่อผู้ประกอบการรับขนส่งพัสดุภัณฑ์ทางอากาศ ได้ดำเนินการส่งออกสินค้าให้กับบริษัทฯ แล้ว ก็จะออกใบแจ้งหนี้เรียกเก็บเงินค่าใช้จ่ายต่างๆ เช่น ค่าขนส่ง (ค่าระวาง), ค่าเคลียร์สินค้า, ค่าอากรและค่าภาษี และเมื่อบริษัทฯชำระเงินตามใบแจ้งหนี้แล้ว ผู้ประกอบการรับขนส่งพัสดุภัณฑ์ทางอากาศจึงจะออกใบกำกับภาษี/ใบเสร็จรับเงินให้กับบริษัทฯ ต่อไป

1.3 ในกรณีที่บริษัทฯให้ผู้ประกอบการรับขนส่งพัสดุภัณฑ์ทางอากาศดำเนินการศุลกากรและส่งออกสินค้าเฉพาะของบริษัทฯ ไม่รวมไปกับสินค้าของลูกค้านรายอื่น ใบขนสินค้าขาออกจะออกในนามของบริษัทฯ

1.4 ในกรณีที่บริษัทฯให้ผู้ประกอบการรับขนส่งพัสดุภัณฑ์ทางอากาศ จัดส่งสินค้ารวมไปกับลูกค้านรายอื่นๆ กรณีนี้ ผู้ประกอบการรับขนส่งพัสดุภัณฑ์ทางอากาศจะดำเนินการศุลกากรในนามของตนเองบริษัทฯ จะไม่ได้สำเนาใบขนสินค้าขาออกจากผู้ประกอบการรับขนส่งพัสดุภัณฑ์ทางอากาศซึ่งแม้บริษัทฯ ได้ขอสำเนาใบขนสินค้าขาออกจากผู้ประกอบการรับขนส่งพัสดุภัณฑ์ทางอากาศแล้ว แต่ได้รับการปฏิเสธโดยแจ้งเหตุผลว่าใบขนสินค้าขาออกดังกล่าว เป็นเอกสารของผู้ประกอบการรับขนส่งพัสดุภัณฑ์ทางอากาศไม่อาจสำเนาให้บุคคลอื่นใดได้จากขั้นตอนและรายละเอียดข้อเท็จจริงในการส่งออกดังกล่าว บริษัทฯเห็นว่าเป็นการส่งออกสินค้าไปต่างประเทศตามประมวลรัษฎากรแล้วจึงยื่นขอขยายไว้ตามแบบ ภ.พ.30 สำหรับเดือนภาษีที่มีการส่งออกโดยถือเป็นขอขยายส่งออกที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 ตลอดมา

แนววินิจฉัย : กรณีบริษัทฯขายสินค้าให้แก่ผู้ซื้อในต่างประเทศโดยว่าจ้างให้ผู้ประกอบการรับขนส่งพัสดุภัณฑ์ทางอากาศจัดส่งสินค้ารวมไปกับลูกค้านรายอื่น ๆ แต่บริษัทฯไม่มีหลักฐานสำเนาใบขนสินค้าขาออกในนามของผู้ประกอบการรับขนส่งพัสดุภัณฑ์ทางอากาศฉบับที่มีการสลักหลังการตรวจปล่อยสินค้าโดยเจ้าหน้าที่ศุลกากรนั้น หากบริษัทฯมีเอกสารยืนยันการส่งออกสินค้าที่ผู้ประกอบการรับขนส่งพัสดุภัณฑ์ทางอากาศได้จัดทำขึ้นเองเป็นหลักฐานแทนใบ

ขนสินค้าขาออกซึ่งหากเอกสารดังกล่าวมีข้อความแสดงว่ามี การตรวจปล่อยสินค้าโดยเจ้าหน้าที่ศุลกากร บริษัทฯ ก็
จะได้รับสิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 ตามมาตรา 80/1(1) แห่งประมวลรัษฎากร ทั้งนี้ตาม ข้อ 13 ของ
คำสั่งกรมสรรพากร ที่ ป.97/2543 ลงวันที่ 15 มิถุนายน พ.ศ. 2543

เลขคู่

: 67/33048